

Το **αντιφασιστικό φεστιβάλ παραστατικών τεχνών** οργανώνεται από μια πρωτοβουλία καλλιτεχνών με ισχυρή επιθυμία να δράσουμε ενάντια στα φασιστικά μορφώματα που απειλούν τόσο την ελληνική κοινωνία όσο και ολόκληρη την Ευρώπη. Αρνούμενοι ότι η τέχνη δεν έχει επαφή με την κοινωνία που την γεννά, στοχεύουμε στο να δημιουργήσουμε μια πλατφόρμα συντονισμού και δράσης ανθρώπων των παραστατικών τεχνών ενάντια στον εκφασισμό των κοινωνιών μας.

Ένα χρόνο πριν, τον Μάρτιο του 2014, το 1ο Αντιφασιστικό Φεστιβάλ Παραστατικών Τεχνών έγινε πράξη στο ελεύθερο, αυτοδιαχειριζόμενο θέατρο ΕΜΠΡΟΣ. Με την συμμετοχή 200 καλλιτεχνών και 40 πολιτισμικών ακτιβιστών, 10.000 κόσμου συμμετείχαν σε μια καλλιτεχνική συνάθροιση- γέφυρα προς την κινηματική δράση, με κορύφωση την συμμετοχή στην αντιφασιστική διαδήλωση της 21ης Μαρτίου.

Τον Ιούνιο της ίδιας χρονιάς έγινε το 2ο τριήμερο φεστιβάλ στα Προσφυγικά της λεωφόρου Αλεξάνδρας, ένα τόπο μνήμης και αντίστασης ο οποίος λόγω της πολυπλοκότητας και της ριζοσπαστικότητας της σημερινής του κατάστασης, είναι περιθωριοποιημένος. Η ενεργοποίηση των ιστορικών κτιρίων των Προσφυγικών ανέδειξε την δυναμική της αντίστασης των κατοίκων τους, αλλά και την ακτιβιστική δράση ως έργο τέχνης, ως ποιητικό συμβάν.

Φέτος οργανώνουμε το **3ο Αντιφασιστικό Φεστιβάλ Παραστατικών Τεχνών στο θέατρο ΕΜΠΡΟΣ στις 19 - 29 Μαρτίου**, και καλούμε κάθε άνθρωπο ανεξαρτήτως θρησκείας, εθνικότητας, χρώματος, φύλου ή σεξουαλικού προσανατολισμού να συμμετέχει σ' αυτή τη μεγάλη γιορτή. Πρέπει να υπερασπιστούμε τον πλούτο της πολυπολιτισμικής κοινωνίας, να κάνουμε τις γειτονίες μας, τους χώρους πολιτισμού και τις πόλεις μας γέφυρες φιλίας, αλληλεγγύης και αντίστασης στην τρομοκρατία του φασισμού.

Θέση μας είναι ότι η τέχνη είναι πρωτογενής πολιτική ύλη και βασικό εργαλείο ενάντια στις φασιστικές

πρακτικές θανάτου, γιατί διαμορφώνει συνειδήσεις και αντιμάχεται την μονολιθικότητα του δογματισμού και της μη διαλεκτικής σκέψης.

Πολιτικό μας πρόταγμα είναι ότι η τέχνη συμβαδίζει με τα κινήματα αλλά δεν πλαισιώνει ατζέντες. Είναι η ίδια μια πολιτική θέση που στέκεται μέσα και έξω από το σύστημα που την απειλεί και αρθρώνει το λόγο της διαλεκτικά: θέτει ερωτήματα και γίνεται εργαλείο για την πολιτική χειραφέτηση χωρίς να χάνει την αυτονομία της ως δημιουργική δύναμη. Έτσι όταν η τέχνη αντανakλά την κοινωνική ανάγκη και την υπηρετεί, αλλά και όταν η κοινωνική ανάγκη εμπνέει την τέχνη και την τροφοδοτεί, τότε υπηρετείται τόσο η ποιότητα της τέχνης όσο και η τέχνη της πολιτικής.

Ο φασισμός είναι παιδί του καπιταλισμού, του ρατσισμού, του σεξισμού και του εθνικισμού, γεννιέται κάτω από ορισμένες κοινωνικές συνθήκες πρωτογονισμού και βαρβαρότητας και τρέφεται από το φόβο και τη μισαλλοδοξία. Τόσο στη σκηνή όσο και στην πλατεία του θεάτρου και των δρόμων, ενώνουμε τις δυνάμεις μας ενάντια στο σκοτάδι και κάνουμε οίστρο της ζωής το φόβο του θανάτου! Ενάντια στο σκοτάδι του φασισμού ανάβουμε τα φώτα της σκηνής!

Πηγή: techni-en-kinisei.blogspot.gr